

ENGLISH NATIONAL BALLET

BALLET BOLD – wieczór baletowy w trzech częściach

In the Middle, Somewhat Elevated Adagio Hammerklavier Śpiąca królewna, akt III

3 maja 2017, 19:00

bilety:

strefa III – 100 zł normalny / 90 zł ulgowy

strefa II – 110 zł normalny / 100 zł ulgowy

strefa I – 120 zł normalny / 110 zł ulgowy

do nabycia od 17 lutego 2017, godz. 12:00

na stronie: <http://www.operalodz.com/> lub www.bilety24.pl

dzięki aplikacjom mobilnym do pobrania ze strony www.operalodz.com

w kasie Teatru - tel. 42 633 77 77.

In the Middle, Somewhat Elevated

muzyka z nagrania

choreografia

William Forsythe

muzyka

**Thom Willems / Les Stuck
Stage**

scenografia i światła

William Forsythe

Adagio Hammerklavier

muzyka na żywo – fortepian

choreografia i kostiumy

Hans van Manen

muzyka

Ludwig van Beethoven

dekoracje

Jean-Paul Vroom

światła

Jan Thomas Hofstra

Śpiąca królewna, akt III

muzyka na żywo

choreografia

Kenneth MacMillan

wg Mariusa Petipy

muzyka

Piotr Czajkowski

dekoracje

Peter Farmer

kostiumy

Nicholas Georgiadis

światła

Neil Austin

orkiestra Teatru Wielkiego w Łodzi pod dyrekcją

Gavina Sutherlanda

XXIV Łódzkie Spotkania Baletowe

3 maja – 20 czerwca 2017 r.

ENGLISH NATIONAL BALLET

BALLET BOLD – wieczór baletowy w trzech częściach

In the Middle, Somewhat Elevated

William Forsythe zainicjował całkowicie nową szkołę choreografii, polegającą na zdekonstruowaniu klasycznego baletu i wyzwoleniu klasycznych tancerzy, właśnie w dziele *In the Middle, Somewhat Elevated*. Choreografia wykonywana jest na pustej scenie przez dziewięcioro tancerzy i ma swą kulminację w żywiołowym popisie technicznej i fizycznej maestrii.

Adagio Hammerklavier

Przy pierwszych dźwiękach Sonaty nr 29, op. 106 Ludwiga van Beethovena trzy pary wolno poruszają się po scenie. Ich spuszczone wzroki oddają charakter tego chłodnego, lirycznego dzieła, stworzonego przez jednego z największych mistrzów współczesnej choreografii – Hansa van Manena.

Śpiąca królewna

Wspaniała muzyka Piotra Czajkowskiego i klasyczna choreografia Kennetha MacMillana przenoszą nas w zaczarowany świat zamków, klątw, lasów i wróżek.

ENGLISH NATIONAL BALLET

KORSARZ

muzyka na żywo

5, 6 maja 2017, godz. 19:00

bilety:

strefa III – 100 zł normalny / 90 zł ulgowy

strefa II – 110 zł normalny / 100 zł ulgowy

strefa I – 120 zł normalny / 110 zł ulgowy

6 maja 2017, godz. 12:00

bilety:

strefa III – 80 zł normalny / 70 zł ulgowy

strefa II – 90 zł normalny / 80 zł ulgowy

strefa I – 100 zł normalny / 90 zł ulgowy

do nabycia od 17 lutego 2017, godz. 12:00

na stronie: <http://www.operalodz.com/> lub www.bilety24.pl

dzięki aplikacjom mobilnym do pobrania ze strony www.operalodz.com

w kasie Teatru - tel. 42 633 77 77.

inscenizacja

Anna-Marie Holmes

wg Mariusa Petipy
i Konstantego Siergiejewa

dekoracje i kostiumy

Bob Ringwood

światła

Neil Austin

muzyka

**Adolphe Adam, Cesare Pugni,
Léo Delibes, Riccardo Drigo,
Piotr van Oldenburg, Ludwig
Minkus, Yuly Gerber, Baron
Boris Fitinhof-Schnell i Albert
Zabel; edycja: Lars Payne i
Gavin Sutherland**

libretto

**Jules-Henri Vernoy de Saint-
Georges i Joseph Mazilier**
w opracowaniu Anny-Marie
Holmes na podstawie
Korsarza (1814) Lorda Byrona

**orkiestra Teatru Wielkiego w Łodzi pod batutą
Gavina Sutherlanda**

Korsarz to historia nieustraszonego pirata Konrada przemierzającego morza, aby uratować piękną Medorę. To fantastyczna opowieść awanturnicza o niewolnicach, rzezimieszkach, miłości i zdradzie. Wypełniony akcją, pasją i romantyzmem klasyczny spektakl baletowy został na nowo odkryty przez English National Ballet, który jest jedynym brytyjskim zespołem, wykonującym to dzieło w całości.

Ta ekstrawagancka, porywająca produkcja zachwyciła publiczność i otrzymała entuzjastyczne recenzje po premierze w 2013 roku. Inscenizacja Anny-Marie Holmes, efektowne dekoracje hollywoodzkiego scenografa Boba Ringwooda oraz wartkie i romantyczne libretto sprawiają, że *Korsarz* to wyjątkowa i niezapomniana przygoda.

Anna-Marie Holmes

Kanadyjska choreografka, współpracująca z zespołami baletowymi na całym świecie, m.in. Baletem Kirowa (Teatr Maryjski w Petersburgu), London Festival Ballet, Scottish Ballet w Glasgow, Staatsoper Berlin, Dutch National Ballet w Amsterdamie, Les Grands Ballets Canadiens w Montrealu, Chicago International Ballet, Royal Winnipeg Ballet (Kanada).

Zrealizowała szereg spektakli zaliczanych do klasyki baletowej, w tym *Don Kichota*, *Rajmondę*, *Bajadere*, *Dziadka do orzechów*, *Kopciuszka*, *Jeziro łabędzie*, *Śpiącą królową* czy *Paquitę*, wystawiane w Lizbonie, Oslo, Helsinkach, Antwerpii, Neapolu, Florencji, Nowym Jorku, Waszyngtonie i Tokio. W Stanach Zjednoczonych wystawiła wiele klasycznych spektakli baletowych dla ABT, Dance Theatre of Harlem oraz Ballet West. Jej inscenizacja spektaklu *Korsarz* otrzymała nagrodę Emmy.

Utworzyła International Academy of Dance Costa del Sol w Portugalii i była jednym z jej dyrektorów artystycznych. Była także dyrektorem artystycznym Boston Ballet oraz School of the International Ballet Competition Jackson w Mississipi, a także dziekanem w Boston Ballet Center for Dance Education. W 1997 roku otrzymała nagrodę Dance Magazine Award za wyjątkowy i trwały wkład w sztukę tańca. Ponadto przez 14 lat była dyrektorem artystycznym Jacob's Pillow Ballet Program.

Spektakl *Korsarz* inscenizowała dla zespołu Julia Bocci w Urugwaju, The Washington Ballet, a także w Teatro Colon w Buenos Aires w Argentynie. Jest stale zapraszana do udziału w różnych wydarzeniach baletowych jako juror, korepetytor lub choreograf.

English National Ballet

W 1950 roku Alicia Markova, Anton Dolin i Julian Braunsweeg utworzyli Festival Ballet. Jego idea zrodziła się z programu gali baletowej z udziałem Markovej i Dolina, prezentowanej z wielkim sukcesem przez cały poprzedni rok. Oryginalna nazwa wybrana przez Markovą miała nawiązywać do nadchodzącego Festival of Britain. Od samego początku istotą aktywności zespołu były występy gościnne na terenie całej Anglii, natomiast w 1951 roku zespół rozpoczął regularne występy za granicą.

Początkowo London Festival Ballet był finansowany ze środków prywatnych. W ramach działań naprawczych kierownictwo nad zespołem przejął impresario Donald Albery, który przekonał Brytyjską Radę Sztuki, aby przyznała zespołowi dotację w dowód uznania jego zaangażowania w popularyzację baletu w kraju.

W 1968 roku kierownictwo artystyczne objął Beryl Grey, który wykorzystał fakt, że Sadler's Wells Opera nabyła London Coliseum, dokąd wprowadził sezonowe występy zespołu z różnorodnym repertuarem. To właśnie na tej scenie Rudolf Nuriejew na jubileusz 25-lecia zespołu przygotował spektakl *Śpiąca królowa* oraz *Romeo i Julia* na srebrny jubileusz Królowej. Te uznane produkcje ułatwiły zespołowi zorganizowanie wielu prestiżowych i lukratywnych tournée zagranicznych.

W 1980 roku London Festival Ballet stał się pierwszym brytyjskim klasycznym zespołem baletowym, który stał się placówką edukacyjną. Swoje choreografie tworzyły tu tak znamienite postacie jak Sir Frederick Ashton, Natalia Makarowa czy Sir Kenneth MacMillan.

W 1989 roku podjęto decyzję o zmianie nazwy na English National Ballet. W 1993 roku dyrektorem artystycznym zespołu został Derek Deane, który skupił się na zbudowaniu typowo klasycznego zespołu baletowego. Model ten nadal jednak dopuszczał różnorodność choreograficzną sięgającą od Balanchine'a do Bigonzettiego. W latach dziewięćdziesiątych odświeżono wszystkie klasyczne spektakle zespołu.

W 2012 roku Tamara Rojo zapowiedziała powrót do zespołu, obejmując stanowisko dyrektora artystycznego. Jej celem było ożywienie zespołu przez wprowadzenie do repertuaru nowych innowacyjnych dzieł przy jednoczesnym poszanowaniu baletu klasycznego. Przygotowano nowe produkcje takie jak *Korsarz* – English National Ballet jest jedynym brytyjskim zespołem posiadającym w swoim repertuarze kompletne dzieło; *Lest We Forget* – program nowych

choreografii najbardziej rozchwytywanych twórców: Akrama Khana, Russella Maliphanta i Liama Scarletta; *Modern Masters* – wieczór składający się z trzech części stanowiący hołd dla choreograficznych ikon XX wieku.

Zespół nadal pozostaje wierny pierwotnej idei propagowania światowej klasy baletu wśród szerokiej publiczności dzięki programowi krajowych i zagranicznych *tournee*, udziałowi w festiwalach oraz zaangażowaniu w działania edukacyjne.

AKRAM KHAN COMPANY

UNTIL THE LIONS

muzyka na żywo

11 maja 2017, godz. 19:00

12 maja 2017, godz. 19:00

13 maja 2017, godz. 18:00

bilety:

strefa II – 80 zł normalny / 50 zł ulgowy

strefa I – 100 zł normalny / 80 zł ulgowy

do nabycia od 17 lutego 2017, godz. 12:00

na stronie: <http://www.operalodz.com/> lub www.bilety24.pl

dzięki aplikacjom mobilnym do pobrania ze strony www.operalodz.com

w kasie Teatru - tel. 42 633 77 77.

*Dopóki lwy nie będą miały własnych
historyków,
historia łowców zawsze będzie gloryfikować
myśliwego.*
przysłowie afrykańskiego plemienia Ugbo

Reżyseria, choreografi
koncepcja narracyjna, scenariusz, tekst
projekt wizualny
projekt oświetlenia
dramaturg

Akram Khan
Karthika Naïr
Tim Yip
Michael Hulls
Ruth Little

Oryginalna ścieżka dźwiękowa skomponowana przez Vincenzo Lamagnę we współpracy z: Sohini Alam, David Azurza, Yaron Engler, Akram Khan, Joy Alpuerto Ritter

tancerze
muzycy

Ching-Ying Chien, Joy Alpuerto Ritter, Rianto
Sohini Alam, David Azurza, Yaron Engler,
Joseph Ashwin

producent Farooq Chaudhry
dyrektor techniczny Richard Fagan
asystent scenografa i producent techniczny Sander Loonen

koordynator techniczny Peter Swikker
inspicjent Marek Pomocki
oświetleniowiec Ryan Dell
akustyk Philip Wood
technik Lara Davidson
kierownik prób Yen-Ching Lin
asystentka kostiumologa i krawcowa Peggy Housset

projekt i wykonanie modelu głowy Blind Summit
menedżer projektu i trasy Mashitah Omar

Produkcja jest częściową adaptacją *Until the Lions: Echoes from the Mahabharata*, poetyckiej renarracji *Mahabharaty* autorstwa Karthiki Nair (HarperCollins India, 2015 i Arc Publications UK, 2016).

Produkcja zainicjowana przez 360° - międzynarodową sieć obiektów artystycznych na planie koła.

Projekt stworzony w trakcie rezydencji w Sadler's Wells London oraz Curve Leicester.

Koproducenci Roundhouse/Sadler's Wells London, MC2: Grenoble, La Comète Châlons-en-Champagne, Théâtre de la Ville/La Villette Paris, Danse Danse/TOHU Montréal, Les Théâtres de la Ville de Luxembourg, New Vision Arts Festival Hong Kong, Taipei Performing Arts Center, Movimentos Festwochen der Autostadt in Wolfsburg, Brighton Festival 2016, Maison de la Culture d'Amiens – europejskiego centrum kreacji i produkcji, Concertgebouw Brugge, manège, scène nationale - reims, Holland Festival Amsterdam, Romaeuropa Festival, Curve Leicester

Sponsor COLAS

Stworzony dzięki hojnemu wsparciu The Quercus Trust

Przy wsparciu Arts Council England

Akram Khan jest artystą stowarzyszonym Sadler's Wells London oraz Curve Leicester.

Specjalne podziękowania Marcus Davey, Alistair Spalding, Nikolai Foster i zespołu Curve, Philippe Bachman, Hervé Le Bouc, Sophie Sadeler, Béatrice Abeille-Robin, Lady Angela Bernstein, Mr. & Mrs. Khan, Yuko Khan, Saju Hari, Mavin Khoo, Ushma William, Siddhartha Bose, Jayne Stevens, Louisa Robey, Bethany Storie, Pei-Shan Su, Verona Rhamanan, Natalie Roberts.

Akram Khan jest wdzięczny za pomoc personelowi Akram Khan Company w składzie: Lindsey Dear, Jan Hart, Richard Fagan, Mashitah Omar, Céline Gaubert, Florian Stagliano, Clare Cody-Richardson, Amy Sharkey, Hannah Patel.

Until the Lions

Until the Lions to choreograficzna opowieść o Ambie/Shikhandim zaczerpnięta z *Mahabharaty*, klasycznego sanskryckiego eposu południowoazjatyckiego – ulubionej lektury Akrama Khana. Poetka i pisarka Karthika Naïr postanowiła w swojej wielokrotnie nagradzanej książce z 2015 roku zatytułowanej *Until the Lions: Echoes from the Mahabharata* na nowo przedstawić historię Amby/Shikhandiego oraz dzieje kilku innych drugoplanowych postaci poematu. Poetycka renarracja autorstwa Naïr wreszcie pozwoliła kobiecym postaciom (których życie, historia i rola były w dużej mierze podporządkowane mężczyznom) przemówić, odzyskać godność oraz cel.

W *Mahabharacie* Amba jest najstarszą córką króla Kashi. W trakcie publicznej ceremonii swayamvara, podczas której księżniczka ma wybrać kandydata na męża, niespodziewanie pojawia się niezrównany wojownik i łucznik Bheeshma, syn króla Kuru, który pokonuje wszystkich kandydatów do ręki Amby (w tym jej ukochanego Shalwę) i porywa księżniczkę.

Bheeshma (którego imię tłumaczy się jako „ten, który złożył straszną przysięgę”) ślubował dożywotni celibat i dlatego decyduje się podarować Ambę swojemu przyrodniemu bratu, następcy tronu Kuru. Wojownik odkrywa jednak, że księżniczka oddała już swoje serce komu innemu i uwalnia Ambę. Niestety ukochany księżniczki, Shalva, odtrąca dziewczynę, która została wygrana przez innego mężczyznę w uczciwym pojedynku.

Zrozpaczona Amba wraca do Bheeshmy i domaga się, żeby naprawił wyrządzone jej krzywdy i zgodził się pojąć ją za żonę. Wojownik związany przysięgą celibatu odmawia i ignoruje dalsze prośby domagającej się sprawiedliwości księżniczki. Ostatecznie Amba poprzysięga Bheeshmie zemstę i postanawia podporządkować jej całe swoje życie.

Długie lata ciężkiej pokuty zadanej księżniczce naruszają równowagę wszechświata. W końcu kobiecie ukazuje się bóg Śiwa i obiecuje jej, że w kolejnym życiu uda się jej zabić Bheeshmę. Amba pragnąc jak najszybciej zrealizować swój plan, popełnia samobójstwo i odradza się jako Shikhandi – księżniczka, która dzięki pomocy ducha leśnego przybiera ostatecznie męską postać.

Powodowany chęcią zemsty i wypełnienia obietnicy złożonej przez Ambę, Shikhandi szkoli się w walce, by wreszcie dziesiątego dnia apokaliptycznej walki pomiędzy dynastiami Kaurawów i Pandawów stanąć twarzą w twarz z Bheeshmą na polu bitwy. Bheeshma, odkrywszy, że Shikhandi jest kolejnym wcieleniem Amby i w dodatku kobietą, składa broń. Chwilę słabości wojownika wykorzystuje żołnierz Arjuna, który przypuszcza atak na księcia Kuru. Bheeshma ugodzony strzałami Arjuna i Shikhandiego leży na polu bitwy, na łożu ze strzał, czekając na śmierć i zakończenie walk.

Until the Lions ukazuje ostateczną konfrontację pomiędzy Shikhandim (napędzanym nienawiścią Amby) i Bheeshmą. Dwie udręczone i samotne dusze toczą, bez przeciwników czy sprzymierzeńców, pojedynek będący zwieńczeniem dwóch żyć – ich drogi od lojalności po zdradę i od oddania po gniew.

Shikhandi również ginie, zamordowany nocą ostatniego, osiemnastego dnia walk przez trzech wojowników z dynastii Karawów, którym udało się przeżyć wojnę. Pokonani i zaślepieni gniewem żołnierze łamią reguły walki i mordują śpiącego Shikhandiego, uniemożliwiając tym samym jego duszy trafienie do nieba.

Co określa płęć? Co sprawia, że jest się mężczyzną lub kobietą? Czy jedynym wyznacznikiem jest ciało? Czy może chodzić o głębsze, nienazwane impulsy, które kierują pożądaniem lub ekspresją – swoisty głos wewnętrzny? A może decydują tylko cechy zewnętrzne, czyli etykiety przypinane przez społeczeństwo? Jak trwałe i niezmiennie są te etykiety? I wreszcie jaką rolę w naszym sposobie postrzegania odgrywa czarodziej czas?

Po wkroczeniu w czwartą dekadę życia, w pełni świadomy rosnących potrzeb stawianych przez ciało wraz z upływem czasu, jak również konieczności przejścia od siły do wytrzymałości, Akram Khan postanowił spojrzeć na problem płci i jej postrzegania przez pryzmat jednego ze swoich ukochanych poematów epickich z dzieciństwa – *Mahabharaty*.

Akram Khan zarówno jako tancerz, jak i choreograf mierzył się z eposem w konsekwentny i niezwykły sposób – najpierw jako nastolatek występował w *Mahabharacie* reżyserowanej przez Petera Brooka, by potem również w swoich choreografiach *Ronin* (2003), *Third Catalogue* (2005) i *Gnosis* (2010) prezentować historie wybranych bohaterów poematu.

Until the Lions ponownie przywołuje treść wielkiego eposu, tym razem jednak robi to za pośrednictwem opowieści o fascynującej postaci kobiecej – Ambie, która kwestionuje definicje męskości i kobiecości i która rzuca wyzwanie czasowi. Amba to księżniczka porwana w dzień swojego ślubu przez Bheeshmę, księcia sąsiedniego królestwa, który planuje podarować ją swojemu bratu w prezencie. Choć ostatecznie księżniczka odzyskuje wolność, jej życie jest zrujnowane – zostaje odtrącona przez własną rodzinę, narzeczonego (który przegrał pojedynek o nią z Bheeshmą), swojego porywacza, który nie zamierza ratować jej honoru oraz całe społeczeństwo. Nie mogąc otrzymać znikąd wsparcia, Amba wzywa na pomoc bogów.

Until the Lions przygląda się temu, co dzieje się w momencie, gdy zasady społeczne przypisane każdej płci niszczą ją, zamiast chronić. Co ma zrobić kobieta, która traci władzę nad swoim ciałem (które mimowolnie utożsamiane jest z jej cnotą)? Jak daleko jest w stanie posunąć się skrzywdzona kobieta, żeby odzyskać kontrolę nad własnym życiem i dojść sprawiedliwości? A kiedy dochodzenie sprawiedliwości przerodzi się w pragnienie zemsty, jaką cenę będzie musiało zapłacić za to jej ciało? Jaką cenę przyjdzie zapłacić za to ludzkości?

Zgodnie z przysłowiem afrykańskiego plemienia Ugbo „Dopóki lwy nie będą miały własnych historyków, historia łowów zawsze będzie gloryfikować myśliwych”. W pracy nad *Until the Lions*, Akram Khan ponownie połączył siły z niektórymi realizatorami artystycznymi, którzy pracowali z nim nad uznaną i wielokrotnie nagradzaną choreografią solową *DESH*, m.in. z pisarką Karthiką Naïr, projektantem wizualnym Timem Yipem, reżyserem oświetlenia Michaeliem Hullsem i dramaturg Ruth Little. Do zespołu dołączył kompozytor Vincenzo Lamagna. Wszyscy oni próbują być historykami jednej ze wspaniałych i niedocenionych bohaterek *Mahabharaty*, której tragiczna historia, niestety, powtarza się dzisiaj w wielu regionach świata.

Akram Khan

Obecnie jeden z najbardziej znanych i cenionych choreografów na świecie. W niewiele ponad szesnaście lat stworzył dorobek, który stanowi ogromny wkład w brytyjską i światową sztukę tańca współczesnego. Swoją renomę buduje w oparciu o pomysłowe, bardzo przystępne i dotyczące współczesnych problemów produkcje, takie jak *DESH*, *iTMOi*, *Vertical Road*, *Gnosis* i *zero degrees*.

Akram Khan jest bardzo chętnie zapraszany do współpracy przez największych światowych artystów, reprezentujących różne kręgi kulturowe i dyscypliny sztuki. Wśród twórców, z którymi pracował, znajdują się m.in. Narodowy Balet Chin, aktorka Juliette Binoche, balerina Sylvie Guillem, choreograf i tancerz Sidi Larbi Cherkaoui, piosenkarka Kylie Minogue, artyści wizualni Anish Kapoor, Antony Gormley i Tim Yip, pisarz Hanif Kureishi oraz kompozytorzy Steve Reich, Nitin Sawhney, Jocelyn Pook i Ben Frost.

Choreografie Khana są poruszające – inteligentnie tkane opowieści są kameralne i zarazem epickie. „Financial Times” opisał pracę artysty w następujący sposób: „opowiada on w sposób niezwykły o niezwykłych rzeczach.” Jednym z ważniejszych wydarzeń w dotychczasowej pracy artysty była możliwość przygotowania i zaprezentowania własnej choreografii w czasie ceremonii otwarcia Igrzysk Olimpijskich w Londynie w 2012 roku, która została entuzjastycznie przyjęta przez krytykę.

Khan jest laureatem wielu nagród, w tym m.in. Olivier Award, The Bessie Award, prestiżowej ISPA (Międzynarodowego Stowarzyszenia Sztuk Performatywnych), nagrody Herald Archangel Award na Międzynarodowym Festiwalu w Edynburgu, South Bank Sky Arts Award oraz sześciu nagród Critics’ Circle National Dance Awards. W 2005 otrzymał tytuł Członka Orderu (MBE) za zasługi na rzecz tańca. Przyznano mu również tytuł honorowego absolwenta Roehampton

University i De Montfort University oraz Honorowego Członka Trinity Laban (londyńskiej szkoły tańca i muzyki).

Akram Khan jest artystą stowarzyszonym z Sadler's Wells London.

Nagrody

- Akram Khan – Critics' Circle National Dance Award 2012 dla najlepszego tancerza (*DESH*), nagroda ISPA 2011 dla wybitnego artysty
- *Dust* (część spektaklu English National Ballet zatytułowanego *Lest We Forget*) – Critics' Circle National Dance Award 2014 za najlepszą choreografię współczesną
- *DESH* – Olivier Award 2012 dla najlepszej produkcji tanecznej, The Bessie Award 2014 dla wybitnej produkcji
- *Vertical Road* – Critics' Circle National Dance Award 2011 dla najlepszej współczesnej choreografii, Danza & Danza Award 2010 dla najlepszego spektaklu, The Age Critics Award 2010 za najlepszą choreografię
- *Gnosis* – South Bank Sky Award 2011 w kategorii taniec, Herald Archangel Award na Międzynarodowym Festiwalu w Edynburgu w 2014

Akram Khan Company

W lipcu 1999 roku w foyer Queen Elizabeth Hall w Londynie odbyła się ożywiona i nacechowana wzajemnym zainteresowaniem dyskusja pomiędzy młodym i utalentowanym tancerzem/choreografem Akramem Khanem i ambitnym byłym tancerzem i początkującym menedżerem sztuki Farooqiem Chaudhrym. Tamta rozmowa była początkiem dynamicznej współpracy, której punktem kulminacyjnym było utworzenie rok później zespołu Akram Khan Company.

Z wykształcenia w klasycznej technice tańca Kathak oraz hybrydy stylistycznej powstałej ze zderzenia Kathak z tańcem współczesnym narodziła się wizja napędzana chęcią rozwoju oraz pragnieniem współpracy z największymi światowymi artystami reprezentującymi różne kręgi kulturowe i dyscypliny sztuki.

Zasady były proste: podejmowanie ryzyka, ambitne i odważne myślenie, odkrywanie nieznanego, unikanie kompromisów, opowiadanie fascynujących i istotnych historii w artystycznie spójny sposób.

W ciągu 17 lat istnienia zespół Akram Khan Company wielokrotnie udowydniał, że jest jedną z najbardziej innowacyjnych grup tanecznych na świecie. Repertuar jest bardzo różnorodny – od solowych choreografii Kathak i tańca współczesnego, przez współpracę z konkretnymi artystami, po choreografie grupowe. Zespół jest bardzo aktywny na arenie międzynarodowej i często wyrusza w długie trasy koncertowe, docierając do wielu kultur i ludzi na całym świecie. Akram Khan jest laureatem wielu międzynarodowych nagród tanecznych, z których najbardziej godne uwagi jest wyróżnienie Olivier Award przyznane w 2012 roku za choreografię solową *DESH*.

Kamieniem milowym w historii zespołu była możliwość przygotowania i zaprezentowania własnej choreografii w czasie ceremonii otwarcia Igrzysk Olimpijskich w Londynie w 2012 roku. Akram Khan jest artystą stowarzyszonym z Sadler's Wells London, Curve w Leicester oraz z innymi czołowymi instytucjami i festiwalami na całym świecie.

ACOSTA DANZA

DEBUT

El Cruce Sobre El Niágara

Faun

De Punta a Cabo

Two

Carmen

20 maja 2017, godz. 19:00

21 maja 2017, godz. 18:00

bilety:

strefa III – 100 zł normalny / 90 zł ulgowy

strefa II – 110 zł normalny / 100 zł ulgowy

strefa I – 120 zł normalny / 110 zł ulgowy

do nabycia od 17 lutego 2017, godz. 12:00

na stronie: <http://www.operalodz.com/> lub www.bilety24.pl

dzięki aplikacjom mobilnym do pobrania ze strony www.operalodz.com

w kasie Teatru - tel. 42 633 77 77.

Acosta Danza

DEBUT

Koprodukcja Sadler's Wells i Valid Productions

El Cruce Sobre El Niágara (Przejście nad Niagarą)

choreografia

muzyka

asystenci

kostiumy

światła

Marianela Boán

Olivier Messiaen

Clotilde Peón, Idania

Wambrug

Leandro Soto

Carlos Repilado

Choreografia *El Cruce Sobre El Niágara* powstała w 1987 roku i była inspirowana różnorodnością i otwartością sztuki kubańskiej.

Marianela Boán to światowej sławy choreograf, uznana za jedną z najważniejszych twórczyń kubańskiego tańca współczesnego; czołowa postać awangardy tańca latynoskiego. Będąc dyrektorem artystycznym zespołu DanzAbierta, opracowała własną metodologię tańca łączącą głos, emocje, posturę, gest, obraz i język.

Faun

choreografia	Sidi Larbi Cherkaoui
kierownictwo prób	Daisy Phillips, Daniel Proietto
muzyka	Claude Debussy, Nitin Sawhney
kostiumy	Hussein Chalayan
światła	Adam Carrée

Dzieło Debussy'ego z dokomponowaną przez Nitina Sawhney'a muzyką uzupełniającą, pozbawione jest kulturowego bagażu, staje się dwuznaczne, wręcz wieloznaczny, pierwotne i nowoczesne, pozbawione korzeni historycznych i geograficznych. *Faun* jest interpretacją *Popołudnia fauna*.

Faun jest produkcją Sadler's Wells powstałą w koprodukcji z Théâtre National de Chaillot, Monaco Dance Forum, Teatre Nacional de Catalunya, Mercat de les Flors, Opéra de Dijon i Grand Théâtre de Luxembourg. Spektakl powstał na zamówienie Sadler's Wells z okazji stulecia założenia Les Ballets Russes Sergieja Diaghilewa.

Sidi Larbi Cherkaoui – belgijsko-marokański choreograf, jest jednym z najbardziej rozchwytywanych twórców współczesnych choreografii na świecie. Znany jest z dzieł pełnych inwencji twórczej, rzucających nowe światło na kulturę i rodzaje ruchu, które zgłębia.

De Punta a Cabo (Od początku do końca)

choreografia	Alexis Fernández (Macarela)
asystenci	Clotilde Peón, Idania Wambrug
kostiumy	Vladimir Cuenca
muzyka	Kumar, Kike Wolf na podstawie <i>The Beautiful Cuban girl</i> Joségo White'a, Omar Sosa
światła	Adam Carrée, Pedro Benítez

Macarela – kubański choreograf tworzy nowe dzieło, w którym występuje cały zespół. Akcja choreografii jest umiejscowiona na Kubie, tak dobrze znanej i ukochanej przez choreografa. Artysta zgłębia osobowość współczesnych Kubańczyków, kontemplując urodę krajobrazu i analizując sposób, w jaki poruszają się mężczyźni i kobiety.

Two

choreografia	Russell Maliphant
światła	Michael Hulls
muzyka	Andy Cowton
z gościnnym udziałem	Carlosa Acosty

Oryginalnie stworzona w roku 1998 dla Dany Fouras choreografia była wykonywana przez legendarną Sylvię Guillem jako część programu *Push*. Tancerz rozpoczyna choreografię wewnątrz niewielkiego pola wyznaczonego przez światło. Powtarza te same frazy z coraz większą intensywnością, przykuwa naszą uwagę hipnotyzującą magią ruchu rąk, ramion i głowy. Gdy do choreografii dołącza muzyka Andy'ego Cowtona, tancerz zaczyna obracać się coraz szybciej, aż w końcu wiruje niczym derwisz – jego ręce i stopy poruszają się w różnych

płaszczyznach światła i ruchu. Niezwykłe oświetlenie autorstwa Michaela Hullsa zmienia ręce i stopy tancerza w języki ognia, choreografia Maliphanta wciąga go w swój wir. Ciało tancerza wydaje się w wirze.

Carmen

choreografia	Carlos Acosta
asystenci	Clotilde Peón, Yaday Ponce, Marta Ortega
muzyka	Georges Bizet / Rodión Szczedrin, Denis Peralta
orkiestracja	Giovanni Duarte
dekoracje i kostiumy	Tim Hatley
światła	Peter Mumford

Spektakl powstał w koprodukcji z Royal Opera House Covent Garden w Londynie, Texas Ballet Theatre i Queensland Ballet na specjalne zamówienie Royal Ballet z okazji ostatniego występu Carlosa Acosta na głównej scenie teatru.

Carlos stworzył własną adaptację dzieła Bizeta i Meriméego ze scenografią Tima Hatley'a, światłami Petera Mumforda i nową orkiestracją Martina Yates'a. Premiera odbyła się dnia 26 października 2015 r. w Royal Opera House.

Prezentowana łódzkiej publiczności wersja powstała z okazji inauguracji działalności zespołu Acosta Danza.

Historia Carmen jest uniwersalna, ponadczasowe tematy prezentowane są w oszczędnych, ale wyrazistych dekoracjach.

Acosta Danza

Acosta Danza to zespół, który zainaugurował swoją działalność w kwietniu 2016 roku w Gran Teatro de La Habana – teatrze, z którym była związana Alicia Alonso (wybitna primabalerina w 1989 roku odwiedziła Łódź z zespołem Ballet National de Cuba w ramach X edycji festiwalu ŁSB). Stworzony został przez światowej sławy kubańskiego tancerza klasycznego Carlosa Acostę, wieloletniego tancerza Royal Opera House. Członkowie zespołu to najlepsi tancerze kubańscy, którzy kształcili się w tańcu klasycznym, jak i w różnych stylach tańca współczesnego. Założeniem programowym zespołu jest łączenie elementów baletu z tańcem współczesnym i elementami kultury kubańskiej.

Zespół będzie wykonywał zarówno nowe, jak i już istniejące choreografie twórców kubańskich, którzy rzadko byli prezentowani poza Kubą, ponadto choreografie stworzone dla zespołu przez międzynarodowych choreografów zainspirowanych kulturą kubańską.

RUBBERBANDance Group

VIC'S MIX

27 maja 2017, godz. 19:00

28 maja 2017, godz. 18:00

bilety:

strefa III – 50 zł normalny / 40 zł ulgowy

strefa II – 70 zł normalny / 60 zł ulgowy

strefa I – 80 zł normalny / 70 zł ulgowy

do nabycia od 17 lutego 2017, godz. 12:00

na stronie: <http://www.operalodz.com/> lub www.bilety24.pl

dzięki aplikacjom mobilnym do pobrania ze strony www.operalodz.com

w kasie Teatru - tel. 42 633 77 77.

choreografia
kompozytor
światła
kostiumy

Victor Quijada
Jasper Gahunia i inni
Yan Lee Chan
Camille
Thibault-Bédard

Najnowsze dzieło zespołu jest wynikiem niepowtarzalnego połączenia tańca klasycznego z hip-hopem lat 90. pochodzącym z zachodniego wybrzeża USA. Jest ono również efektem ponad piętnastu lat pracy i eksperymentów, w czasie których RUBBERBANDance Group – za sprawą niepowtarzalnego języka tanecznego – zacierał i przesuwał granice tańca współczesnego.

Vic's Mix czasami bawi, czasami wzrusza, ale przede wszystkim prezentuje szeroki zakres działalności Victora Quijady, często przywołując perełki choreograficzne jego autorstwa. Modyfikując własne choreografie i zderzając miejski pop z klasyczną kompozycją, Victor kontynuuje swoje eksperymenty, kwestionuje pojęcie teatralności oraz sposób odbioru spektaklu i przede wszystkim dba o to, by tancerze prezentujący się w wymagających fizycznie układach w pełni realizowali założenia Metody RUBBERBANDance.

Vic's Mix zachwyca swoją stylistyczną rozpiętością i doskonale reprezentuje swobodę i otwartość montrealskiej sceny tanecznej.

Victor Quijada

Laureat wielu konkursów choreograficznych, założyciel zespołu RUBBERBANDance Group, twórca Metody RUBBERBAND.

Victor Quijada porzucił hip-hop i swoje rodzinne Los Angeles dla kariery w szeregach uznanych zespołów baletowych i współczesnych, takich jak THARP!, Ballet Tech czy Les Grands Ballets Canadiens z Montrealu. Victor Quijada od początku swojej kariery uznawany był za utalentowanego, charyzmatycznego i doskonałego tancerza. Swoje bogate doświadczenie taneczne i choreograficzne zdobywał od ulic po największe sale widowiskowe.

Szukając swojego własnego głosu choreograficznego, Quijada założył w 2002 roku zespół RUBBERBANDance Group. W swoich choreografiach dekonstruuje zasady choreograficzne, które potem zestawia z ideologią hip-hopową, a także próbuje – poprzez unikalną fuzję wyrazistych gatunków tanecznych – badać ludzką naturę. Autorska wizja choreografa nie skupia się jedynie na tańcu, ale obejmuje również interpretację teatralną, metody improwizacyjne oraz język wizualny filmu. W swojej dotychczasowej karierze Victor Quijada stworzył kilkadziesiąt krótkich oraz pełnowymiarowych choreografii, zarówno dla swojego zespołu, jak i na zlecenie innych grup. Prace Quijady były prezentowane wielokrotnie w Ameryce Północnej i Europie.

Victor Quijada stworzył i rozwinął Metodę RUBBERBAND, która ma być mostem łączącym różne style taneczne. W czasie zajęć prowadzonych w konserwatoriach, na uniwersytetach i festiwalach na całym świecie choreograf uczy tancerzy jak płynnie przechodzić między odmiennymi światami tanecznymi i jak z powodzeniem łączyć klasyczne linie tańca klasycznego, deformację charakterystyczną dla tańca współczesnego, płynność i akrobatykę typową dla capoeiry z hip-hopową dynamiką i figurami rotacyjnymi (power moves).

Od 2011 roku prowadzi intensywne warsztaty taneczne na międzynarodowym festiwalu Domaine Forget, a od 2010 roku jest głównym choreografem projektu Springboard Danse Montreal. W latach 2007-2011 był artystą-rezydentem w Cinquième Salle of Place des Arts w Montrealu, a w sezonie 2015-2016/2016-2017 zaproponowano mu stanowisko nauczyciela i pracownika Kaufman School of Dance na University of Southern California.

Victor Quijada jest zapraszany jako choreograf gościnny przez zespoły taneczne, teatry i cyrki, takie jak: Hubbard Street Dance Chicago, Pacific Northwest Ballet, Scottish Dance Theatre i Les 7 doigts de la main. Wśród przyznanych mu do tej pory wyróżnień należy wymienić: Bonnie Bird North American Award, Peter Darell Choreography Award (2003), OQAJ/RIDEAU Prize (2009) oraz nagrodę Princess Grace Foundation (Fundacji Księżnej Grace), którą otrzymał dwukrotnie (2010 i 2016).

Quijada realizuje się nie tylko jako choreograf, ale również jako reżyser oraz dramaturg teledysków muzycznych, filmów artystycznych oraz produkcji telewizyjnych. Jego krótkometrażowy film *Hasta la Próxima* był w 2004 roku nominowany do American Choreography Awards. Za choreografię do teledysku *Man I Used to Be* kanadyjskiego muzyka K-OS otrzymał w 2005 roku nagrodę Choreography Media Honor, zaś za krótki metraż *Gravity of Center* przyznano mu w 2012 roku nagrodę w kategorii najlepszy eksperymentalny film krótkometrażowy na CFC Worldwide Short Film Festival. Amerykański magazyn taneczny Dance Magazine (sekcja *On the Rise*) uczynił Victora Quijadę jednym z bohaterów serii dokumentalnej zatytułowanej *Freedom*, w której uznał choreografa za jednego z najlepszych i wyróżniających się kanadyjskich artystów.

ZESPÓŁ

W choreografiach tworzonych dla RBDG Quijada łączy dwa przeciwstawne światy taneczne i ich estetyki – zestawia spontaniczność, odwagę i chęć podejmowania ryzyka charakterystyczne dla kultury hip-hopowej zachodniego wybrzeża Stanów Zjednoczonych (gdzie dorastał i po raz pierwszy zetknął się z tańcem) z wyrafinowaniem i dojrzałością tańca klasycznego i współczesnego (z którymi miał styczność w dalszym etapie swojej tanecznej kariery). Autorska i rewolucyjna estetyka taneczna stworzona przez Victora powstała w wyniku piętnastu lat eksperymentów i badań, a jej rozwój można zaobserwować w ponad dwudziestu choreografiach stworzonych przez Quijadę. Dzięki inspiracji pochodzących z technik ulicznych charakteryzujących się świeżością i niezależnością, a także dzięki głębokiemu zrozumieniu

inscenizacji tańca, spektakle RBDG w sposób prawdziwy i odważny zgłębiają relacje międzyludzkie, skupiając się przede wszystkim na pasji obsesji, bestialstwie przemocy oraz delikatności koniecznej do mierzenia się z tragedią i komedią.

Czerpiąc z doświadczenia ulicznego, Victor Quijada stara się połączyć spontaniczność technik hip-hopowych ze spektaklem scenicznym oraz burzyć – tak często, jak to możliwe – niewidzialną barierę pomiędzy wykonawcami i widzami. Wszystko po to, by publiczność doświadczała tańca jako aktywny uczestnik a nie jako bierny obserwator.

Quijada jest autorem projektów scenicznych i filmowych oraz Metody RUBBERBAND, czyli programu treningowego przygotowującego profesjonalnych tancerzy do wymagających choreografii zespołu. Program ma na celu zapoznanie tancerzy z hybrydą ruchową inspirowaną jednocześnie tańcem ulicznym i współczesnym, która kładzie duży nacisk na interpretację, decyzyjność, wariacje rytmiczne oraz partnerowanie. Zespół organizuje liczne warsztaty i wykłady-prezentacje, również przy okazji występów gościnnych.

Podziękowania:

Vic's Mix został wyprodukowany przez RUBBERBANDance Group i powstał w czasie rezydencji przy Festival International de DansEncore.

RUBBERBANDance Group chciałby podziękować Radzie Dyrektorów za ich hojność i wsparcie oraz Anne Plamondon za jej pasję i zaangażowanie.

RUBBERBANDance Group chciałoby wyrazić uznanie dla oddania i wysokiej jakości pracy wszystkich osób zaangażowanych w tworzenie spektakli Zespołu. W *Vic's Mix* można odnaleźć ślady pracy wszystkich tych osób.

Na podziękowania RUBBERBANDance Group zasługują również fotografowie Michael Slobodian i Marc Bourgeois, artystka filmowa Marie-Noël Pilon oraz niesamowity zespół 180 g – Chris de Muri, Cristina Marziale i Charles-Étienne Brassard.

RUBBERBANDance Group pragnie także wspomnieć o niesłabnącym wsparciu Wendellyn Reid.

RUBBERBANDance Group jest dotowane przez Canada Council for the Arts, the Conseil des arts et des lettres du Québec, the Conseil des arts de Montréal oraz Ontario Arts Council.

BEIJINGDANCE/LDTX

BEYOND THE HORIZON

Made in China

Cold Arrow – Game of Go (Weiqi)

3 czerwca 2017, godz. 19:00

4 czerwca 2017, godz. 18:00

bilety:

strefa III – 50 zł normalny / 40 zł ulgowy

strefa II – 70 zł normalny / 60 zł ulgowy

strefa I – 80 zł normalny / 70 zł ulgowy

do nabycia od 17 lutego 2017, godz. 12:00

na stronie: <http://www.operalodz.com/> lub www.bilety24.pl

dzięki aplikacjom mobilnym do pobrania ze strony www.operalodz.com

w kasie Teatru - tel. 42 633 77 77.

Made in Chin

choreografia

światła

muzyka

Jacek Przybyłowicz

LI Jun-long

Johann Sebastian

Bach, Claude

Debussy, Anda Union

Cold Arrow – Game of Go (Weiqi)

choreografia

muzyka

inscenizacja i światła

kostiumy

LI Han-zhong, MA Bo

David DARLING

Godzilla TAN,

LI Jun-long

ZHAO Jia-pei, WANG

Yan

Made in Chin

*Szli i patrzyli prosto w dal,
Marzyli o domu, który wciąż stał na brzegu.
Mijali kraje i ziemie pachnące zielenią.
Szli i płakali z radości.
Wracając do stron z czasów dzieciństwa.*

Choreografia jest częścią projektu „Made in China – Dance on the Edge of Continents”, który otrzymał wsparcie Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego Rzeczypospolitej Polskiej oraz Instytutu Polskiego – Wydziału Kultury Ambasady Polskiej w Pekinie.

Jacek Przybyłowicz

Absolwent Państwowej Szkoły Baletowej i Akademii Muzycznej im. Fryderyka Chopina w Warszawie (pedagogika baletu). W latach 1987-1991 był tancerzem Teatru Wielkiego w Warszawie. Już wówczas zadebiutował jako choreograf, przygotowując *Negocjacje* do muzyki Alessandro Marcello. Kompozycja została wyróżniona pierwszą nagrodą za choreografię oraz nagrodą za interpretację na II Ogólnopolskim Konkursie Choreograficznym w Łodzi. *Negocjacje* zostały także zaprezentowane na scenie Teatru Wielkiego w Warszawie w trakcie VI Warszawskich Dni Baletu.

W roku 1991 wyjechał z Polski. W tym czasie występował z zespołami w Niemczech i w Izraelu. Przez wiele lat był związany z Kibbutz Contemporary Dance Company, jednym z najlepszych zespołów tańca współczesnego w Izraelu.

W latach 1994-2001 występował z KCDC na najbardziej prestiżowych festiwalach tańca współczesnego, odwiedzając ponad 50 krajów na całym świecie.

W 1997 roku występował z Batscheva Dance Company w spektaklu *Kyr* w choreografii Ohada Naharina w ramach Yair Shapiro Dance Price.

Pracując za granicą rozwijał zainteresowania choreograficzne, realizując m.in. *Verlorenheit* oraz *Orient Express* wystawiony w ramach Dance Extensions 2002 w Limassol na Cyprze. W tym samym czasie współpracował z Lambros Lambrou Dance Company, uczestnicząc w projekcie choreograficznym tego zespołu w Europie.

W roku 2002 powrócił do Polski, aby zrealizować *Naszyjnik gołębic* (2003) w Polskim Teatrze Tańca pod dyrekcją Ewy Wycichowskiej. Rok później na zaproszenie Biennale de la Danse w Lyonie wystawił *Barocco* (2004). Dla Polskiego Teatru Tańca przygotował również *Jesień – Nuembir* (2008).

W ostatnich latach wystawił trzy balety dla Opery Narodowej w Warszawie: *Kilka krótkich sekwencji*, do którego projekcję video zrealizowała Katarzyna Kozyra, *Alpha Kryonie Xe* (2010) oraz III Symfonię *Pieśń o nocy* (w ramach wieczoru *Szymanowski i taniec* w Teatrze Wielkim – Operze Narodowej w Warszawie, 2006). W 2010 roku na galę tańca organizowaną w Rzymie przez UNESCO przygotował *Sono nero*. W roku 2012 zrealizował w Polskim Baletcie Narodowym, pod dyrekcją Krzysztofa Pastora *6 skrzydeł aniołów*.

Z zespołami Polskiego Teatru Tańca i Baletu Opery Narodowej prezentował swoje choreografie na wielu zagranicznych festiwalach tańca m.in. Bolzanodanza we Włoszech, Rencontres Choreographique de Cartage w Tunezji, Moscow Dance Festival w Rosji, Drugije Tancy na Ukrainie, European Dance Festival na Cyprze, Kassel Tanzfestival w Niemczech. Od 2008 roku realizuje swoje spektakle z zespołami w Czechach i w Hiszpanii.

Był współtwórcą cyklu popularyzatorsko-edukacyjnego *Teren Tańca – Reinterpretacje*, organizowanego wspólnie z Uniwersytetem im. Adama Mickiewicza w Poznaniu. Od 2010 roku jest kuratorem odbywającej się w Teatrze Wielkim Poznańskiej Wiosny Baletowej. Od sezonu 2009/2010 do 2013/2014 był zastępcą dyrektora ds. baletu Teatru Wielkiego im. Stanisława Moniuszki w Poznaniu.

Cold Arrow – Game of Go (Weiqi)

*Wszyscy jesteśmy jak w oblężonej twierdzy,
gdzie stale musimy dokonywać wyborów i walczyć.
Sposób naszego działania może być różny
i na tym właśnie polega cudowna równowaga świata.*

David Darling, LI Han-zhong i MA Bo stworzyli dzieło pełne pasji i siły, gdzie tancerze poruszają się po kwadratach szachownicy, jak my poruszamy się wśród ludzi w codziennym życiu. Pomimo upływu 10 lat od premiery spektakl pozostaje olśniewający i nadzwyczajny. Premiera *Cold Arrow – Game of Go (Weiqi)* miała miejsce w Pekinie 2006 roku. Ta nowoczesna choreografia jest bogata w elementy chińskiej symboliki i została wykorzystana do debiutu zespołu BeijingDance/LDTX.

LI Han-Zhong

Absolwent Beijing Dance Academy (kierunek – chiński taniec ludowy). Po ukończeniu studiów rozpoczął pracę w Guangdong Modern Dance Company w charakterze tancerza, asystenta i choreografa. W roku 1999 Willy TSAO zaproponował mu stanowisko wicedyrektora artystycznego Beijing Modern Dance Company. We wrześniu 2005 roku wraz z Willy TSAO założył zespół tańca współczesnego BeijingDance/LDTX. Od początku istnienia zespołu pełni w nim funkcję zastępcy dyrektora artystycznego.

Talent choreograficzny artysty został doceniony na całym świecie, co zaowocowało licznymi zaproszeniami do realizacji dzieł choreograficznych. LI stworzył ponad trzydzieści choreografii. Do najważniejszych należy zaliczyć: *Sound of Heaven, All River Red, Undetermined Domain, Rear Light, The Bed Story and The Cold Arrow*.

MA Bo

W 1991 roku ukończyła studia licencjackie na Wydziale chińskiego tańca etnicznego Beijing Dance Academy, a następnie została jego wykładowcą. W roku 1993 dołączyła do Guangdong Modern Dance Company, a w 1999 roku do BeijingDance/LDTX. W 2005 roku została członkiem-założycielem BeijingDance/LDTX. Tworzy własne choreografie (*Variation of Red, Garden of Memory*) oraz we współpracy z LI Han-Zhongiem (*Undetermined Domain, All River Red, Rear Light and The Cold Arrow*).

BEIJINGDANCE/LDTX

BEIJINGDANCE/LDTX (Lei Dong Tian Xia, co dosłownie tłumaczy się jako „burza grzmi we wszechświecie”) został założony we wrześniu 2005 roku. LDTX jest pierwszym oficjalnie zarejestrowanym, niezależnym, profesjonalnym zespołem tańca poza chińskim systemem państwowym. Pod dyrekcją artystyczną Willy’ego Tsao, najważniejszej osobistości tańca nowoczesnego w Chinach oraz Li Han-zhonga, zespół z dumą przedstawia bogaty repertuar oraz wybranych z całych Chin, doskonałych tancerzy o nieskazitelnej technice, odznaczających się kreatywnością i silną dyscypliną.

Celem zespołu jest stworzenie otwartej platformy dla artystów tańca współczesnego w Chinach oraz propagowanie koncepcji tańca nowoczesnego jako wieloaspektowej formy sztuki akcentującej indywidualność, nowoczesność i oryginalność każdego artysty.

LDTX oferuje bogaty repertuar w różnorodnym stylu i technikach, który prezentuje nieograniczoną kreatywność chińskich tancerzy i ukazuje dynamiczny rozwój chińskiej kultury w minionej dekadzie.

Pełniąc rolę kulturalnego ambasadora Chin zespół występuje gościnnie na pięciu kontynentach, spotykając się z entuzjastycznym odbiorem widzów z Algierii, Australii, Austrii, Kanady, Kostaryki, Francji, Niemiec, Izraela, Włoch, Korei, Łotwy, Meksyku, Polski, Szwecji, Szwajcarii, Tunezji i Stanów Zjednoczonych. W 2016 roku, zespół zaprezentował się po raz pierwszy polskiej publiczności.

Od 2008 roku zespół BeijingDance/LDTX jest organizatorem Beijing Contemporary Dance Festival (obecnie: Beijing Dance Festival). To artystyczne wydarzenie rozwinęło się w trwający dwa tygodnie, największy, najbardziej opiniotwórczy festiwal tańca nowoczesnego w Chinach. LDTX dostrzega konieczność wspierania tańca współczesnego w Chinach. Poza dobrze wyposażonym teatrem i salą prób zespół utworzył także centrum treningowe, oferujące kursy tańca o różnym stopniu trudności, które są dostępne publicznie.

Realizując komercyjne projekty LDTX nawiązuje współpracę ze znanymi markami jak Cartier, Mercedes-Benz, Montblanc, Porsche.

Wychowując nowe pokolenia chińskich artystów, LDTX staje się platformą dla kreatywności i liderem ruchu propagującego kulturę współczesną i taniec nowoczesny.

TEATR WIELKI W ŁODZI

SPARTAKUS

muzyka na żywo

17 czerwca 2017, godz. 19:00

I premiera

bilety:

strefa III – 32 zł normalny

strefa II – 90 zł normalny

strefa I – 100 zł normalny

18 czerwca 2017, godz. 19:00

II premiera

bilety:

strefa III – 32 zł normalny

strefa II – 65 zł normalny

strefa I – 75 zł normalny

20 czerwca 2017, godz. 18:30

premiera z Expressem

bilety:

strefa III – 32 zł normalny / 27 zł ulgowy

strefa II – 45 zł normalny / 40 zł ulgowy

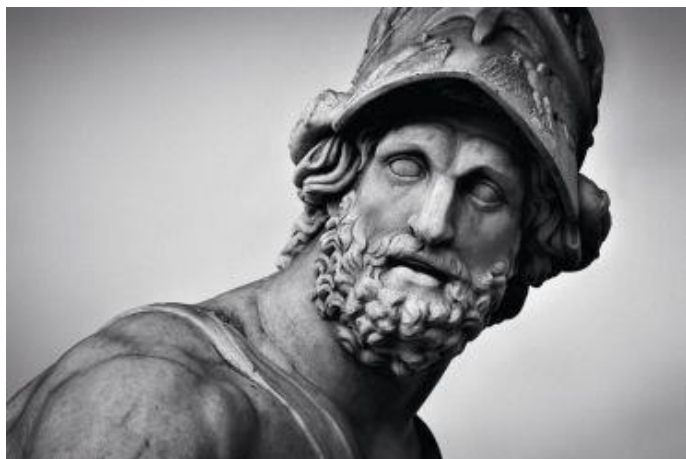
strefa I – 55 zł normalny / 45 zł ulgowy

do nabycia od 17 lutego 2017, godz. 12:00

na stronie: <http://www.operalodz.com/> lub www.bilety24.pl

dzięki aplikacjom mobilnym do pobrania ze strony www.operalodz.com

w kasie Teatru - tel. 42 633 77 77.

choreografia
kierownictwo muzyczne
kompozytor
autor libretta

producent
orkiestra Teatru Wielkiego w Łodzi pod dyktando
Wojciecha Rodka

Emil Wesołowski
Wojciech Rodek
Aram Chaczaturian
Nikołaj Wołkow,
w swobodnym
opracowaniu historii
o Spartakusie,
rzymskim gladiatorze
z I w.p.n.e.
Łukasz Mitka

Balet w trzech aktach

W drugiej połowie XIX wieku nowym centrum sztuki baletowej stała się Rosja. To tam powstały *Jeziro łabędzie*, *Śpiąca królewna* i *Dziadek do orzechów*; to stamtąd pochodzili Lew Iwanow, Michaił Fokin, Wacław Niżyński czy twórca Baletów Rosyjskich Siergiej Diagilew, którzy na przełomie wieków przenieśli rosyjskie osiągnięcia w tej dziedzinie na zachód Europy, gdzie swoją twórczość z dużym sukcesem prezentowali Igor Strawiński i Siergiej Prokofiew.

Kontynuatorem rosyjskiej tradycji muzyki baletowej stał się zapewne Aram Chaczaturian, którego *Taniec z szablami* z baletu *Gajane* oraz *Adagio* z baletu *Spartakus* należą do najbardziej znanych utworów rosyjskiej muzyki klasycznej XX wieku. Balet w trzech aktach, z librettem Nikołaja Wołkowa, będącym swobodnym opracowaniem historii o Spartakusie, rzymskim gladiatorze z I w. p.n.e. napisany został w 1954 roku i od razu uzyskał pierwszą nagrodę na konkursie kompozytorskim. Od tego momentu kompozycja i jej liczne opracowania choreograficzne w wykonaniu najlepszych zespołów baletowych zawsze spotykają się z wielkim entuzjazmem publiczności.

Balet Teatru Wielkiego w Łodzi

Balet Teatru Wielkiego w Łodzi jest kontynuatorem znakomitej tradycji zespołu Opery Łódzkiej, którego twórcą i wybitnym choreografem był Feliks Parnell, a pierwszym kierownikiem – legendarny tancerz, pedagog i choreograf – Witold Borkowski. Bogata – pięćdziesięcioletnia już – historia zespołu to przede wszystkim dziesiątki znakomych premier baletów klasycznych, współczesnych i tych powstałych specjalnie dla niego, realizowanych przez najlepszych choreografów polskich (m.in. Teresa Kujawa, Conrad Drzewiecki, Andrzej Glegolski, Jerzy Makarowski, Henryk Konwiński, Emil Wesołowski, Ewa Wycichowska) i zagranicznych (m.in. Kurt Jooss, Erich Walter, Germinal Casado, Irina Fokina, Borys Ejfman, Antal Fodor, Lorca Massine, Gray Veredon, Giorgio Madia, Martha Graham). Częsta i intensywna współpraca z choreografami prezentującymi szeroki wachlarz technik baletowych i stylów choreograficznych nie tylko przynosi spektakle wysoko oceniane przez krytykę i publiczność, ale owocuje także wszechstronnym i solidnym rozwojem zespołu baletowego; dlatego możliwa jest realizacja szerokiego i różnorodnego repertuaru baletowego, satysfakcjonującego zarówno tancerzy jak i widzów – niezależnie od wieku i preferencji. Dowodzą tego także prezentacje spektakli baletowych niemal w całej Europie, podczas licznych zagranicznych tournée zespołu.

Ostatnie lata łódzkiego baletu pod kierownictwem Dominika Muśki są kontynuacją idei rozwoju, prezentowaną przez poprzednich szefów (m.in. Liliana Kowalska, Kazimierz Wrzosek, Anna Fronczek), przynoszącą znakomite efekty w postaci klasycznych spektakli baletowych (m.in. *Oniegin* P. Czajkowskiego, *Don Kichot* L.A. Minkusa), jak i tych czerpiących ze źródeł rodzimego folkloru (*Krzesany* W. Kilara w choreografii Henryka Konwińskiego) oraz opartych na najlepszych wzorcach technik tańca współczesnego (*Święto wiosny* I. Strawińskiego w choreografii Marthy Graham).

Ta różnorodność repertuarowa i stylistyczna to siła łódzkiego baletu, ale też tradycja budowana przez wszystkie pokolenia jego szefów i tancerzy.